

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 221/2015
05.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Р.Р. из Б., А., поднетом преко пуномоћника З.Б., адвоката из Н.С., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 24 У 12307/14 од 30.01.2015. године, са противном странком Агенцијом за реституцију Републике Србије – Подручном јединицом Нови Сад из Новог Сада, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 24 У 12307/14 од 30.01.2015. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Агенција за реституцију Републике Србије – Подручна јединица Нови Сад из Новог Сада да подносиоцу захтева надокнади трошкове у износу од 17.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба Р.Р. из Б., поднета против закључка Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад из Новог Сада број 46-011383/14 од 20.08.2014. године, којим је одбачен њен захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење, бившег власника Ј.О., као неуредан.

У захтеву за преиспитивање побивијане пресуде, поднетом због повреде правила поступка од утицаја на решење ствари, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, подносилац истиче да је Управни суд, незаконитим поступањем, тужили ускратио могућност да расправља пред судом, јер је пресуду донео без одржавања усмене јавне расправе. Сматра да побивијана пресуда има недостатака због којих не може да се испита, да је неразумљива. Указује на то, да у разлозима образложења оспореног закључка туженог органа стоји да уз захтев није приложена исправа о подржављењу, као једини разлог одбачаја захтева за

реституцију, при чему се нигде не помиње било какав недостатак у погледу исправа које су достављене у неовереној фотокопији. Управни суд, мимо закључка Агенције, као додатни разлог, до сада непознат, уводи и достављање исправа које су неоверене, чиме, мимо закона, проширује разлоге за одбачај захтева. Истиче да је суд утврдио да је Архив накнадно доставио потребну исправу 26.03.2014. године, али, ипак, сматра да тужбу треба одбити, јер је тужила туженом исте доставила у неовереној копији. Сматра да су довољне одлуке о одузимању имовине које се налазе у списима предмета за мериторно одлучивање, те да је погрешно тужени орган нашао да не постоје подаци о одузетој имовини. Сматра да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 58. став 1. Закона о општем управном поступку, а не одбацити захтев, као и одредбе члана 127. став 2. и став 3. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд захтев уважи, побијану пресуду укине или преиначи и обавезе туженог да тужиљи надокнади трошкове поступка у износу од 16.500,00 динара на име састава захтева, као и таксе по одлуци суда.

Агенција за реституцију Републике Србије – Подручна јединица Нови Сад, је доставила списе предмета, али не и одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, тужени орган је правилно одбацио захтев тужиле за повраћај одузете имовине, јер нису испуњени услови из одредбе члана 42. став 4. Закона о враћању имовине и обештећењу, а из разлога што је тужила доставила доказе у неовереној фотокопији, што је супротно одредби члана 42. став 4. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Тужба у управном спору је, у конкретном случају, поднета против закључка туженог органа од 20.08.2014. године, којим је одбачен, као неуредан, захтев тужиле за враћање одузете имовине, односно обештећење, иза бившег власника Ј.О. Према разлозима образложења оспореног закључка Агенције за реституцију Републике Србије – Подручне јединице Нови Сад од 20.08.2014. године, тужила је уз захтев приложила, у неовереној фотокопији, документацију наведену у потврди о пријему захтева у пошти. Разлози образложења оспореног закључка не садрже наводе које је то доказе тужила приложила у неовереној фотокопији, те да ли је неприлагање доказа у овереној фотокопији или оригиналу једини разлог за одбацивање захтева, или уз захтев није поднет и доказ о подржављењу, због чега је тужбом оспорени закључак захваћен битном повредом одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Према разлозима образложења побијане пресуде Управног суда од 30.01.2015. године, суд је утврдио без одржавања усмене јавне расправе да је тужила накнадно поднела још неке доказе – акт о подржављењу, али у неовереној фотокопији, иако тужени орган у претходном испитивању поднетог захтева није навео на које је доказе мислио, нити је навео децидно да ли је разлог за одбацивање закључка само подношење доказа, и којих, у неовереној фотокопији, или кумулативно – недостатак оверене фотокопије, односно

оригинала, и акта о подржављењу. Како Управни суд разлoзима образложења своје пресуде, без одржавања усмене јавне расправе, употпуњује чињенично стање из управног поступка, спроведено у претходном поступку испитивања поднетог захтева, Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда Управног суда захваћена битним повредама правила поступка. У поновном поступку Управни суд ће, пошто размотри све одлучне чињенице за решавање о законитости оспореног закључка, правилном применом закона, донети на закону засновану пресуду.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је, на основу одредбе члана 55. став 2. и став 3. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде и предмет вратио Управном суду, који је дужан да расправи питања на која му је указано пресудом овог суда.

Суд је, сагласно одредбама члана 165. у вези члана 150, члана 153. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, те применом тарифног броја 45 став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" 121/12), одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 05.06.2015. године, Узп 221/2015

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.